

bommetje

15/01/2009 | Marcel Schmeier M SEN | www.onderwijsgek.nl

Daar zitten we dan: een aantal groep 8-leerkrachten van verschillende scholen in het wiskundelokaal van de plaatselijke school voor voortgezet onderwijs: praten over een goede afstemming van de leerlijn rekenen en ervaringen uitwisselen.

De wiskunde-docent begint enthousiast te vertellen over zijn vak, deelt boeken uit en laat berekeningen zien. Mooi om te merken dat er vakmensen werken in het vo. De discussie komt al snel op de tekortkomingen van de methoden van de basisschool. “De tafels worden toch wel bedroevend slecht beheerst. Er zijn veel kinderen die een aangepast programma moeten volgen in groep 8. We moeten veel rekenonderdelen laten vallen voor onze zwakke leerlingen, we gaan ze niet vermoeien met breuken en grote delingen”

Geïnteresseerd volg ik de discussie en denk aan mijn eigen zwakke leerlingen die ik de afgelopen maanden foutloos heb leren delen en vermenigvuldigen met grote getallen en waarmee ik nu breuken optellen, vermenigvuldigen en delen oefen. Hoge verwachtingen en instructie doen wonderen. Het algemene rekenniveau is onnodig gedaald de afgelopen jaren.

Ik deel mijn gedachten met de andere aanwezigen en word direct van repliek gediend door een pittige jonge juf: “Dat is helemaal niet waar. Kinderen kunnen heel goed rekenen. We besteden heel veel tijd aan rekenen en de kinderen halen toch goede Cito-scores?”

Ik besluit haar de vraag voor te leggen hoeveel tijd de methode Pluspunt besteedt aan het optellen van breuken in groep 6-7-8. Het blijft even stil, waarna ik haar vertel dat dit slechts 2 uur is. Hierop daag ik haar uit om het aantal opgaven in de Cito-Eindtoets 2008 te noemen waarin breuken moeten worden opgeteld. Weer een stilte. Ik vertel haar dat dit er precies nul zijn.

Ongeloof en verontwaardiging onder de aanwezige leerkrachten: dit kan toch niet! Maar de pittige juf laat zich niet uit het veld slaan en antwoordt dat niet waar is. Ik vertel haar dat dit eenvoudig te controleren is door morgen de Cito-Eindtoets erop na te slaan.

Daarna probeer ik de aanwezigen uit te lokken om hieruit conclusies te trekken, na te denken over de methode die ze gebruiken. Het valt mij op dat vooral de oudere leerkrachten veranderingen willen: meer tijd om in te oefenen, vaste oplossingsstrategieën, minder lezen en meer rekenen.

De rest van de bijeenkomst houd ik mijn mond en observeer goed wat mijn bommetje teweeg brengt onder de aanwezigen. Ik denk dat er genoeg motivatie is voor verandering. Hopelijk ziet de jonge pittige juf dit morgen ook in als ze de Cito-toets afspeurt op zoek naar een opgave waarin breuken opgeteld moeten worden.